

Cezar Alexandru

OGLINDA FĂRĂ RAMĂ

Motto:

*Granița dintre realitate și ficțiune este adesea la
distanță doar de un simplu click.*

CEZAR ALEXANDRU

**OGLINDA
FĂRĂ RAMĂ**

roman

Craiova, 2023

© Cezar Alexandru

Corectura: Ramona Cristina Ghiță

Coperta și machetarea grafică: Mihai Băileșteanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDRU, CEZAR

**Oglinda fără ramă : roman / Cezar Alexandru. - Craiova : Autograf
MJM, 2023**

ISBN 978-606-709-286-8

821.135.1

Orice asemănare cu personaje sau situații este întâmplătoare.

Toate sursele folosite pentru documentare sunt publice.

Editura Autograf MJM Craiova

Str. Felix Aderca, Nr. 9, Bl. 7, parter, 200410 - Craiova, Dolj

Tel. : 0786 035 472

www.autografmjm.ro / email: office@autografmjm.ro

Cuvânt înainte

Această carte nu am scris-o pentru tine, cititorule! Am scris-o pentru mine! Faptul că tu o citești este o realizare pentru mine, dar și pentru tine!

Nu este o carte despre spioni, deși în paginile ei vei afla multe despre spionul Tudor și misiunile sale...

Nu este nici măcar despre pandemia Covid, deși acțiunea se petrece în anii 2020-2021, cei mai grei ani ai pandemiei! Sunt multe texte preluate din presa vremii, tocmai pentru a nu uita prin ce am trecut în acea perioadă!

Nu este nici măcar despre credința în Dumnezeu, despre liberul arbitru, despre programarea predictivă...

Nu este nici despre adevărata istorie a umanității, ascunsă în seifurile bine sigilate ale serviciilor sau societăților secrete care conduc lumea...

Această carte este scrisă într-un limbaj simplu, pe înțelesul tuturor! Este o carte despre nevoia de a cunoaște, de a fi, de a descoperi! Această carte este un îndemn pentru a afla ADEVĂRUL! Unul dintre personaje spune în carte: „Adevărul ne poate elibera, dar ne și poate lega!” Cartea se încheie cu celebrul citat despre ADEVĂR spus de Iisus...

Vă las pe fiecare dintre voi să descoperiți cât este adevăr și cât este ficțiune în această carte!

Motto-ul romanului este unul sugestiv: „Granița dintre adevăr și ficțiune este la distanță de un simplu click!”

Trăim într-o lume în care informația se găsește, mai mult decât oricând, în bazele de date electronice. Vrem, nu vrem, în jurul nostru lumea se transformă!

Dacă în bine sau în rău, rămâne de văzut...

C.A.

Începuse să ningă în București... Îmi era dor de zăpadă... Îmi era tot mai greu să trăiesc Sărbătorile de iarnă fără zăpadă... fără colindători... fără mirosul de brad verde, nu artificial din Market, fără Steaua de la Răsărit... Scuze! Asta cu Răsăritul nu se mai poartă acum... e Steaua dinspre Apus!

Trecuseră și Sărbătorile astea fără zăpadă, dar bine că măcar ninge acum...

Mă trezesc cu un cap greu de prea mult JB amestecat cu Red Bull, cu o blondă întinsă toată pe cealaltă jumătate de pat, tot încercând să-mi amintesc noaptea de dinainte... O ceață deasă era în mintea mea. Doar bikinii ei marca Victoria's Secret aruncați pe covor și trupul diafan de lângă mine mă fac să mă gândesc... *Cine pana mea mai e și asta?*

Îmi arunc privirea pe telefon. Era plin de mesaje. Niciunul de la nevastă-mea! Respir ușurat, până când dau de unul...

— „VINO URGENT LA SEDIU!”

Trag repede câteva cârpe pe mine, o scot pe blondă afară din camera de hotel, bag a treia din start și apar fără vreo respirație în fața Șefului! Generalul R!

— *Trăiți! M-am prezentat!*

— *Ești cam obosit, Tudore, zise Șeful! sorbind din paharul lui de cristal whisky-ul preferat, între două pufuri de Havana...*

— *Ai biletul de avion pe birou! Pașaportul și vizele. Mâine ești la Davos! Succes domnule ziarist, Jacob Bernard!*

Era 20 ianuarie 2019.

*

Cu un avion închiriat de la o companie privată aterizam la Zürich în 21 ianuarie, ora 14:32. De aici aveam de luat ori trenul, ori Bus-ul. Am preferat trenul.

Cu un tren obișnuit drumul putea să dureze cam trei ore și jumătate. Am preferat un tren rapid. Zürich-Landquart-Davos Platz: 2h20 min...

Trenurile circulă pe ruta asta din 30 în 30 de minute, așa că am luat un bilet la clasa a doua. Bine, clasa a 2-a la elvețieni e mai mult decât clasa 1 la români! Elvețienii sunt recunoscuți pentru eficiența căilor ferate, așa încât nu mi-am făcut deloc griji cum că nu aș ajunge în timp la destinație.

Gara Platz din Davos e mică, dar cochetă! Ies la ora și minutul precizat în mersul trenurilor (elvețian, se subînțelege) din micuța gară din stațiunea alpină și ating cu pași grei zăpada care era la fel de albă ca cea din București, dar parcă mai consistentă! Zic, în sinea mea: *la elvețieni parcă și zăpada e altfel... deh, altă lume! Ce dracu caut eu în fieful miliardarilor lumii, și de ce m-a ales Șefu' tocmai pe mine?* erau frământările mele...

— **Taxiii!!!**

O limuzină neagră Audi A8 oprește fix când ajung pe trotuarul din fața gării. Ușa din spate mi se deschide și un șofer cu șapca trasă pe ochi mă invită să iau loc cu o eleganță de-a dreptul princiară...

Intru, mă așez comod, dar un pic uluit, pe bancheta din spate, și până să-i spun destinația, mi se adresează cu un tot binevoitor...

— *Eu sunt Markus. Sunt la dispoziția dumneavoastră pe toată șederea! Am primit toate instrucțiunile necesare în privința misiunii... Am avut grijă să aveți tot confortul necesar!*

Rămân surprins o secundă, apoi îmi regăsesc calmul și răspund politicos:

— *Mă simt onorat! Bănuiesc că totul este pregătit în cameră...*